

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/117/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612010124
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Blažová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2012:1612010124.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Magdalény Blažovej a sudcov JUDr. Ivety Zelenayovej a JUDr. Kamila Ivánka, v trestnej veci obžalovaného O. S. a spol., pre zločin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaných O. S. U. X. S. proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo 7.6.2012 sp. zn. 3T 60/2012, na verejnom zasadnutí konanom 31. októbra 2012 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných O. S., K.. X.XX.XXXX B. O. U. X. S., K.. X.X.XXXX B. O. sa zamietajú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 7.6.2012 sp. zn. 3T 60/2012 boli obžalovaní O. S. U. X. S. uznaní za vinných zo zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

Po vzájomnej dohode, keď obžalovaný S. vystupoval pod menom Z., v rozpore s predtým ústne dohodnutými podmienkami o poskytnutí pôžičky vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 eur), zneužívajúc núdzu, nedostatok vedomostí a neskúsenosť poškodeného, poznajúc zlú finančnú situáciu poškodeného, predložili dňa 9.10.2007 na Notárskom úrade X.. H. J., V.. B. Q.D. na G. Č.. XX, poškodenému Q. P. na podpis „Zmluvu o pôžičke a dohodu o uznaní a splatení záväzku“, predmetom ktorej bolo nielen poskytnutie uvedenej pôžičky, ale aj uznanie fiktívneho záväzku splatiť dlh vo výške 846.963,- Sk (28.114,02 eur), ktorý mal vzniknúť z nešpecifikovaných pôžičiek, ktoré mali byť poskytnuté poškodenému v roku 2005 a 2006 a „Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva“ k bytu poškodeného v bytovom dome na O. Č.. XX B. W. podľa znaleckého posudku v hodnote 59.900 eur na zabezpečenie pohľadávok vyplývajúcich zo zmluvy, poškodenému neposkytli exempláre zmlúv, ktorý tak nepoznajúc podmienky splácania sa dostal do omeškania, pričom Katastrálny úrad Bratislava, Správa katastra Malacky pod č. B. XXXX/XX dňa 15.10.2007 povolil vklad vlastníckeho práva k uvedenému bytu na obžalovaného S., čím poškodenému vznikla škoda vo výške 53.261,22 eur.

Za tento zločin boli obžalovaní odsúdení:

obžalovaný O. S. podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 0T 201/2012 zo dňa 24.4.2012 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. k trestu zákazu činnosť viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 14 mesiacov.

Obžalovaný X. S. podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 pís. j/ Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovaným uložená povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému Q. P.S., K.. XX.XX.XXXX B. W., I. O. P. Č.. X, W., škodu vo výške 53.261,22 eur.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie, čo do výroku o vine i výroku o treste obaja obžalovaní zahlásením do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 299). Podané odvolanie odôvodnili prostredníctvom svojich obhajcov.

Obžalovaný O. S. svoje odvolanie odôvodnil i sám samostatným písomným podaním zo 17.7.2012. Uviedol v ňom, že nesúhlasí s výrokom súdu prvého stupňa, ale ani s odôvodnením rozsudku sa nestotožňuje, pretože pravdivo neopisuje skutkový stav veci. Rozsudok súdu prvého stupňa nie je presvedčivý, ani zrozumiteľný a podľa jeho názoru trest má mať výchovný charakter, pričom v jeho prípade má len znaky represie. V ďalšom namietal porušenie jeho práva na obhajobu, pretože okresný súd zamietol jeho návrh na doplnenie dokazovania výsluchom brata poškodeného, susedy poškodeného ako aj ďalšieho svedka, ktorý by mu dosvedčil, že ho viezol na stretnutia s poškodeným v roku 2005. Rovnako namietal okolnosť, že nebol vypočutý notár J.. V ďalšom sa zaoberal výpoveďami jednotlivých svedkov a dôkaznou situáciou popísanou v prvostupňovom rozsudku. Zdôraznil, že vo výpovediach svedkov vypovedajúcich v prospech poškodeného sú rozpory, ktoré podrobne rozobral a citoval ich výpovede zo zápisnice o hlavnom pojednávaní. Taktiež poukázal na rozporuplné výpovede poškodeného P. a zdôraznil, že práve poškodený dobrovoľne a pred notárom podpísal zmluvu o pôžičke a dohodu o uznaní a o splatení záväzku zo dňa 9.10.2007. Rovnako dobrovoľne podpísal zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k bytu dňa 9.10.2007 a dňa 18.12.2008 čestné prehlásenie, že si je vedomý splatnosti celého dlhu vo výške 213.825,- Sk + 846,963,- Sk ku dňu 31.12.2007, kedy zároveň vyjadril súhlas s tým, aby sa stal výlučným vlastníkom predmetného bytu. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obhajca obžalovaného O. S., Q.. V. U. v písomne odôvodnenom odvolaní namietal, že v priebehu prípravného konania i hlavného pojednávania nebol produkovaný žiadny právne relevantný dôkaz, ktorý by odôvodnil namietaný postup prvostupňového súdu. Namietal predovšetkým hodnotu bytu, ktorá podľa znaleckého posudku bola vyčíslená sumou 59.900 eur. Tento postup súdu považuje za nesprávny najmä z toho dôvodu, že prevod vlastníctva k bytu poškodeného P. na obžalovaného O. S. bol v zmysle platnej zákonnej úpravy legálny a navyše tomuto nepredchádzal žiadny trestný čin. Súd prvého stupňa opomenul skutočnosť, že podľa obžaloby v rozhodnom čase, t.j. v roku 2007 v zmysle platnej zákonnej úpravy bežne dochádzalo k zabezpečeniu plnenia dlžníkov zo zmluvy o pôžičke peňazí ich ručením nehnuteľnosťami, pričom súčasťou takýchto zmlúv bola zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti. Zmena právnej úpravy nastala až v roku 2008, pričom pred touto zmenou bežne dochádzalo ku konaniu veriteľov smerom k dlžníkom v takom rozsahu, že títo za nesplnenie svojich povinností prichádzali o svoje nehnuteľnosti. V každom prípade poškodený P. tým, že porušil ustanovenie zmluvy o pôžičke a nemal vôbec snahu poskytnutú pôžičku splatiť, donútil obžalovaného S. naplniť všetky zákonné a zmluvné oprávnenia a stať sa oprávneným vlastníkom nehnuteľnosti s jej neobmedzenou dispozíciou. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, tieto sú hodnotené tendenčne a jednostranne, pričom namietal, že sú zákonným spôsobom nerozhodol o žiadosti obžalovaného S. o doplnenie dokazovania, napriek tomu, že takáto potreba vyvstala z priebehu dokazovania. Keďže na preukázanie viny obžalovaného neboli vykonané dostatočné dôkazy, keďže výrok o vine musí byť založený na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a tento nepochybne spáchal obžalovaný, navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a rozhodnúť tak, aby bol obžalovaný S. spod obžaloby oslobodený.

Obhajca obžalovaného X. S., X. H. L. Z., v písomne odôvodnenom odvolaní namietal, že obžalovaný S. v celej veci figuroval len ako šofér a do procesu dohadovania podmienok a uzatvárania zmluvy aktívne nezasahoval. Vo vzťahu k poškodenému a svedkom Z. a B. nevykonával žiadne úkony smerujúce k uzatvoreniu akejkoľvek zmluvy, ktorými by mohli byť uvedení do omylu, ani nijakým spôsobom nevyužil údajný omyl poškodeného a nijakým spôsobom sa neobohatil. Všetky rokovania viedol a zmluvu vo svojom mene uzatváral obžalovaný S.. Údajný omyl v jeho mene nie je v príčinnej súvislosti s uzatvorením zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, keďže k uzavretiu zmluvy by došlo i v prípade, že by sa obžalovaný S. predstavil vlastným, alebo akýmkoľvek iným menom. Pokiaľ ide o jeho údajnú úlohu, strážiť svedkyňu Z., ide len o domnienku okresného súdu. Súd prvého stupňa nikde neuvádza akým konaním sa mal obžalovaný X. S. podieľať na spáchaní trestného činu podvodu a v čom vlastne spočíva jeho spolupáchateľstvo. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného X. S. spod obžaloby oslobodiť.

Verejné zasadnutie bolo za splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 7 Tr. por. vykonané v neprítomnosti obžalovaného O. S. a obžalovaného X. S., pretože obaja obžalovaní výslovne požiadali písomnými podaniami predloženými ich obhajcami pred otvorením verejného zasadnutia, aby sa verejné zasadnutie konalo v ich neprítomnosti.

Obhajca obžalovaného O. S. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu predniesol konečný návrh v súlade s jeho písomným vypracovaním a poukázal na to, že v konaní pred okresným súdom bolo porušené právo obžalovaného na obhajobu uvedené v ustanovení § 272 ods. 3 Tr. por., pretože okresný súd nevyhovел návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania a žiadnym spôsobom sa s odmietnutím takéhoto návrhu v rozsudku nevysporiadal. Zdôraznil, že okresný súd si nekriticky osvojil verziu poškodeného a svedkov a neuveril obhajobe obžalovaného. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, alternatívne navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť okresnému súdu s vysloveným právnym názorom, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Obhajca obžalovaného X. S. sa taktiež pridržiaval písomne vypracovaného odvolania z 13.7.2012 a uviedol, že obžalovaný S. robil obžalovanému S. len šoféra. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, alternatívne vec vrátiť okresnému súdu s vysloveným právnym názorom, aby bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený.

Splnomocnenec poškodeného P., Q.. X. B., uviedol že k výroku o náhrade škody nemá pripomienky.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave navrhla odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolania oboch obžalovaných nie sú dôvodné.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa v samotnej podstate - v merite veci rozhodol o vine obžalovaných správne.

Okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7, práva na obhajobu - § 2 ods. 9, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12, i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14. Odvolací súd teda konštatuje, že sú prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja, zodpovedajúci všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz tak priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno

vyvodit' bezpečný záver, že obžalovaní spáchali skutok tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti rozsudku súdu prvého stupňa.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu, zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Závery okresného súdu ohľadne skutkových zistení a viny prezentované vo výrokovvej časti rozsudku a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si krajský súd osvojil a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v tejto časti odkazuje.

Obaja obžalovaní sú usvedčovaní zo spáchania súdeného zločinu, predovšetkým výpoveďou poškodeného Q. P., ktorý vo svojej výpovedi označil obžalovaného S. menom Z., preto, lebo sa mu takto predstavil v roku 2005 alebo 2007, kedy si chcel zobrať úver. V tom čase sa mu predstavil aj obžalovaný O. S., ktorého dovtedy nepoznal. Uviedol, že spolu s U. Z. a svedkom Q. B. sa dohodli, že si zoberú úver. Prišli k nim obaja obžalovaní, pričom jeden z nich a to obžalovaný S. mu hovoril, že sú kamaráti a že sa poznajú. Toto však vo svojej výpovedi poškodený vylúčil. Taktiež poprel, že by si od obžalovaného S. požičal sumu 846.000,- Sk. Zámerom bolo zobrať si úver vo výške 300.000,- Sk, ale obžalovaný S. mu povedal, že byt nemá takú hodnotu a že sám mu požičia 200.000,- Sk. Po súhlase s uvedenou sumou mu U. Z. čítala zmluvu (keďže dobre nevidí), v ktorej sa hovorilo len o sume 200.000,- Sk. Na notárskom úrade mu boli obžalovaným S. predkladané na podpis listiny, ktoré podpisoval. Rovnako nerozumel tomu, čo sa deje na katastri. O tri dni zistil, že jeho byt bol prevedený na obžalovaného S.. Pokiaľ ide o sumu 200.000,- Sk, túto si rozdelili, vedel o tom, že má splácať po 13.000,- Sk, ale nevedel, kam dlžnú čiastku má splácať. V dôsledku konania obžalovaného S. býva v maringotke, bez vody a elektriny asi 5 rokov a dvakrát bol liečený na psychiatrii, pretože mal psychické problémy. V podpornom vzťahu s touto svedeckou výpoveďou sú aj výpovede svedkyne U. Z. a svedka Q.Á. B. ako aj listinné dôkazy tvoriace súčasť spisového materiálu.

S ohľadom na zameranie odvolania obžalovaných krajský súd okrem vyššie uvedeného poznamenáva i nasledovné. V súvislosti s otázkou účasti obžalovaného X. S. ako spolupáchateľa na uvedenom zločine je potrebné uviesť, že tento musel vedieť, že konanie obžalovaného S. smeruje k podvodnému zmocneniu sa bytu poškodeného, jednak z toho dôvodu, že sa predstavil pod iným menom, jednak z dôvodu, že sa snažil o to, aby svedkyňa Z. nešla s poškodeným a obžalovaným S. k notárovi, pretože v prípade, že táto by bola pri podpisoch zmlúv u notára s poškodeným, zistila by, že došlo k zámene zmlúv, resp. že sa jedná o dve zmluvy a nie jednu, ktorú čítala. Okrem toho obžalovaný S. bol osobou, ktorá sa živila poskytovaním úverov, pričom od začiatku musel vedieť, že ak bol poškodený P. nezamestnaný, nebude môcť úver splácať a o svoj byt príde. Okrem toho, byt patriaci poškodenému bol prevedený na jeho osobu, pričom z jeho výpovede je zrejmé, že obžalovanému S. za uvedený byt nezaplatil, napriek tomu, že obžalovaný S. tvrdil, že za byt mu bolo zaplatené. Na celej veci je zaujímavé aj to, že obžalovaný S. od neho dlžnú čiastku za byt nevymáhal, avšak vo vzťahu k poškodenému konal okamžite. Obžalovaný S. neskôr prišiel o byt, ktorý nadobudol do svojho vlastníctva bez zisku a teda peniaze nedostal ani obžalovaný S..

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného S. vytykajúce súdu prvého stupňa spôsob hodnotenia dôkazov, krajský súd poznamenáva, že okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno nič vytknúť. Pri hodnotení dôkazov okresný súd reagoval aj na obhajobné tvrdenia obžalovaných, pričom tieto preklenul úvahami, s ktorými sa krajský súd stotožnil.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR v zmysle ktorej do obsahu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa článku 48 ods. 2 vety prvej Ústavy SR nepatrí nielen povinnosť súdu vykonať účastníkom (stranou) konania navrhnuté dôkazy, ale ani právo účastníka (strany) konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu nimi navrhnutým dôkazom, prípadne sa dožadovať nimi navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

Okresný súd nepochybil a postupoval správne, keď nevykonával dokazovanie v rozsahu navrhnutom obhajobou, t.j. keď odmietol vykonať obhajobou obžalovaného S. navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov a to brata poškodeného, susedy poškodeného a svedka, ktorý mal obžalovaného viesť na stretnutie s poškodeným v roku 2005 a obhajcu X.. H. J. a to nielen preto, že skutočnosti, ktoré sa mali ich výsluchom objasňovať netvorili základ skutkových zistení, pre ktoré sa súdne konanie vedie, ale aj preto, že na takýto postup súdu prvého stupňa boli dané formálne podmienky zakotvené v ustanovení § 240 ods. 3 Tr. por. Krajský súd poznamenáva, že obžaloba spolu s výzvou na oznámenie návrhov na vykonanie dôkazov bola obžalovanému S. doručená 22.3.2012, obžalovanému S. dňa 28.3.2012. Súd prvého stupňa zároveň v tejto výzve obžalovaných upozornil, že podľa § 240 ods. 3 Tr. por. vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov, ktoré stranám boli známe v čase doručenia tejto výzvy môže odmietnuť. Obžalovaný S. prostredníctvom svojho obhajcu navrhol vykonať uvedené dôkazy až na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.5.2012. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že v danom prípade boli naplnené i formálne podmienky pre takýto postup súdu.

Ani odvolací súd nezistil dôvod pre spochybnenie vierohodnosti výpovedou poškodeného a svedkov, ktoré boli vykonané procesným spôsobom a obžalovaných zo spáchania skutku jednoznačne usvedčovali. Na rozdiel od obhajobných tvrdení obžalovaných, krajský súd dospel k opačnému názoru, že všetky produkované dôkazy nespochybniteľne vinu obžalovaných preukazujú. Preto v podrobnostiach pokiaľ ide o skutkové závery poukazuje na odôvodnenie prvostupňového rozsudku.

Odvolací súd po preskúmaní výroku o treste zistil, že pri úvahách o voľbe druhu a výmery trestu prvostupňový súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodovanie o treste.

Pri ukladaní trestu obžalovanému O. S. vychádzal z ustanovenia § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. Obžalovanému bolo potrebné ukladať trest súhrnný, keďže tento bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 24.4.2012 sp. zn. OT 201/2012 právoplatným toho istého dňa odsúdený pre úmyselný prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 roka za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu 14 mesiacov, t.č. súdený zločin spáchal dňa 9.10.2007, t.j. skôr ako mu bol doručený trestný rozkaz (dňa 24.4.2012). Súčasne podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. bolo obžalovanému potrebné ukladať úhrnný trest podľa tzv. asperačnej zásady, keďže jeden zo zbíhajúcich trestných činov je zločinom. Okresný súd správne pri ukladaní trestu obžalovanému S. vychádzal zo závažnosti zločinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným a a pri ktorom zákonodarca stanovuje rozpätie trestnej sadzby od 3 do 10 rokov. Keďže horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona preyšuje 5 rokov musel súd ukladať trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Tr. zák.), pričom podmiennečne odložiť uloženie výkonu trestu odňatia slobody bolo možné len vtedy, ak sa ukladá trest odňatia slobody nepreyšujúci dva roky (§ 49 ods. 1 Tr. zák.), resp. tri roky (§ 51 ods. 1 Tr. zák.). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej trestnej veci bolo možné obžalovanému S. uložiť len trest nepodmienený. Súd u obžalovaného S. zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, t.j. vedenie riadneho života a jednu priťažujúcu okolnosť, spočívajúcu v tom, že spáchal viac trestných činov. Pri ukladaní trestu okresný súd správne postupoval podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. a zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby uvedenej pri zločine podvodu o jednu tretinu, teda zvýšená horná hranica je vo výške 13 rokov a 4 mesiace, pričom dolná hranica zvýšenej trestnej sadzby predstavuje polovicu súčtu hornej hranice zvýšenej trestnej sadzby a dolnej hranice základnej trestnej sadzby, čo po úprave predstavuje 8 rokov a 2 mesiace až 13 rokov a 4 mesiace. Uloženie trestu odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov možno považovať za trest zodpovedajúci zákonu ako aj stavu veci. Rovnako zodpovedá zákonu aj uloženie trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá každého druhu na dobu 14 mesiacov.

Vo vzťahu k výroku o treste u obžalovaného X. S. treba uviesť, že tomuto bolo možné ukladať trest od 3 rokov do 7 rokov a 8 mesiacov vzhľadom k tomu, že u tohto bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť, v dôsledku ktorej sa znížila horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu a bolo mu tak možné ukladať trest v sadzbe vyššie uvedenej. Trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby je rovnako trestom zodpovedajúci zákonu ako aj stavu veci.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tento zodpovedá ustanoveniu § 287 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd nezistil dôvod pre zmenu prvostupňového rozhodnutia v žiadnom smere, preto postupoval podľa § 319 Tr. por. a podané odvolania zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.